



STRAŽARSKI



VESTNIK

Številka #030 • A.D. MMXXVI • Stražarski vestnik je BREZPLAČEN VESTNIK za vse prave ljubitelje naše Slovenije. Bog z vami!

KO ODLOČA PERO

Postopek je bil enostaven in, gledano s stališča logistike, popolnoma razumljiv. Leta 260 pred Kristusom je general Bai Qi po zaključku obleganja pri Changpingu preučil številke pred seboj: približno 400.000 ujetih vojakov države Zhao, omejene zaloge hrane, dolga pot do domovine in tveganje upora med transportom. Hraniti ujetnike bi pomenilo obremeniti lastne zaloge; izpustiti jih bi pomenilo okrepiti sovražnika za naslednjo bitko. Ukaz je bil izdan brez posebnega poudarka, kot bi šlo za razporeditev zalog ali premik čet. Administrativna odločitev, sprejeta na podlagi razpoložljivih podatkov, in nato zabeležena v poročilu.

Lahko si predstavljamo trenutek, ko je bila sprejeta odločitev: nekaj potez s čopičem, in usoda stotisočev ljudi je bila določena. Za tiste, ki so ukaz izdali, je bila to morda le ena izmed stotih administrativnih odločitev, ki jih sklepajo vsak dan.



Podpisovanje deklaracije samostojnosti Amerike. En ključni zgodovinski dogodek, ko je podpis spremenil zemljevid in začel vojne.

Moč besede

»In brez Besede ni bilo ustvarjeno nič, kar je nastalo,« (Jn 1,3) beremo v začetku Janezovega evangelija. Ta stavek se nanaša na Kristusa, ki je Božja Beseda, po kateri je bilo vse ustvarjeno.

Ko človek premakne pero po papirju ali pritisne tipko na računalniku, se zdi njegovo dejanje majhno in nepomembno. Vendar pa lahko ena sama odločitev oblasti spremeni življenja milijonov ljudi. Zapisana beseda v zakonu, uredbi ali ukazu pogosto vpliva na svet bolj kot posamezna dejanja ljudi.

Prav zato je nevarno, ko se človek začne obnašati, kot da je njegova lastna abstraktna predstava o svetu pomembnejša od samega sveta. Ko odločevalci začnejo obravnavati ljudi kot številke in statistike, lahko izgubijo stik z resničnimi posledicami svojih odločitev. To misel dobro povzame pogosto pripisana Stalinova izjava: »Ena smrt je tragedija, milijon pa statistika.«

Problem je, da v klimatiziranih in ergonomsko optimiziranih pisarnah abstrakcije (ali modeli) mnogokrat lahko postanejo pomembnejše od resničnosti, ki naj bi jo opisovale.

Ko ideje trčijo ob realnost

To napetost lahko vidimo na številnih področjih sodobne politike. Energetska politika, okoljske uredbe, kmetijska politika, kulturni boj in številne druge odločitve pogosto nastajajo v svetu dokumentov, analiz, modelov in projekcij.

Toda vsaka uredba ima na drugi strani resnične ljudi: družine, ki plačujejo račune za energijo, kmete, ki obdelujejo zemljo, delavce, katerih delo se spreminja zaradi novih pravil, državljanke, ki živijo s posledicami odločitev. Zato se moramo vedno vprašati, ali so naše ideje dobre le v teoriji ali tudi v resničnosti.

Abstrakcija proti resničnosti

Za razumevanje tega problema moramo razlikovati med abstrakcijo in re-

alnostjo. Abstrakcija je naša predstava o svetu ali poenostavljen model, s katerim poskušamo razumeti zapleteno resničnost. Modeli so koristni, vendar niso resničnost sama.

To lahko ponazorimo z matematiko. Če poznamo samo dve točki v ravnini, lahko skozi njiju narišemo skoraj neskončno število različnih krivulj. Vsaka lahko ustreza podatkom. Ko pa dodajamo nove točke, se možnosti zmanjšujejo. Z več podatki se približujemo eni sami rešitvi.

Več podatkov pomeni, da je prostora za zmoto vedno manj. Podobno je v življenju. Bolj kot je človek oddaljen od neposredne izkušnje in posledic svojih odločitev, večja je nevarnost, da začne verjeti lastnemu modelu sveta namesto svetu samemu.

Beseda mora postati meso

Janezov evangelij nam ponudi ključno sporočilo: »In Beseda je meso postala in se naselila med nami.« (Jn 1, 14)

Prava modrost ni v besedah samih, ampak v njihovi povezavi z resničnostjo. Beseda, ki ni nikoli preverjena v življenju, lahko postane nevarna iluzija. »Dobra« ideja, ki se ne sooči s posledicami, lahko postane orodje za škodo. Zato mora vsaka oblast, vsaka politika in vsaka ideologija vedno znova preverjati svoje ideje ob resničnosti. Besede lahko ustvarjajo svet, lahko pa ga tudi uničujejo. Zato mora vsak premik perspektive služiti resnici, ne ideologiji. (PK)

STRAŽARSKI
TWEET TEDNA

»Če lahko v Sloveniji definiramo in opredelimo kdo so Romi, zakaj ne moremo tudi Slovencev?«

@AlenKoman

SOLA SCRIPTURA: KO SI ČLOVEK SAM RAZLAGA BOŽJO BESEDO

Ena največjih zmot protestantizma je načelo sola scriptura. To pomeni, da naj bi bilo Sveto pismo edini najvišji vir vere in edino dokončno merilo krščanskega življenja. Na prvi pogled se to sliši pobožno. Kdo pa bi bil proti Svetemu pismu? Toda ravno tukaj je past. Katoličan ni proti Svetemu pismu. Katoličan ve, da je Sveto pismo Božja beseda. Toda katoličan tudi ve, da Kristus ni ustanovil knjige, ampak Cerkev.

Prva zmota sola scriptura je ta, da tega načela Sveto pismo samo nikjer ne uči. Protestanti pravijo: samo Sveto pismo. Toda kje to piše v Svetem pismu? Nikjer. Že tukaj se sistem sesuje sam vase. Če mora biti vsaka verska resnica izrecno potrjena v Svetem pismu, potem bi moralo biti tudi načelo sola scriptura potrjeno v Svetem pismu. Pa ni.

Druga zmota je še globlja. Kdo je sploh določil, katere knjige spadajo v Sveto pismo? Sveto pismo ni padlo z neba v usnjeni vezavi. Prva Cerkev je živela, molila, darovala sveto mašo, učila vero in oznanjala Kristusa še preden je bil novozavezni kanon dokončno oblikovan. Cerkev je prepoznala, varovala in razglasila, katere knjige so navdihnjene. Zato je nelogično, da nekdo sprejme Sveto pismo od Cerkve, potem pa zavrže Cerkev, ki mu je to Sveto pismo izročila.

Tretja zmota je protestantski odnos do svetopisemskega kanona. Martin Luther je knjige, ki mu teološko niso ustrezale, potisnil iz polne kanonične veljave med apokrifne. To velja za knjige, ki jih Katoliška Cerkev priznava kot del Svetega pisma: Tobija, Judita, Modrost, Sirah, Baruh, Prva in Druga knjiga Makabejcev ter dodatki k Esteri in Danielu. Že samo to je dovolj velik problem. Če je Sveto pismo Božja beseda, kdo si drzne iz njega izločiti knjige, ki mu ne ustrezajo?

In zadeva se ne konča pri Stari zavezi. Luther je imel težave tudi z nekate-



rimi novozaveznimi knjigami, posebej z Jakobovim pismom, ker preveč jasno govori o delih in ne podpira njegove poenostavljene razlage vere. Jakobovo pismo pravi, da je vera brez del mrtva. Luther pa je gradil sistem, ki je potreboval drugačen poudarek. In ko se Božja beseda ne ujema s tvojim sistemom, ni problem Božja beseda. Problem je tvoj sistem.

Četrta zmota protestantizma je zasebna razlaga. Če je vsak posameznik sam sebi zadnji razlagalec Svetega pisma, potem dobimo nešteto različnih razlag. In točno to se je zgodilo. Iz protestantizma ni nastala ena čista "biblična" vera, ampak tisoče ločin, skupnosti in razlag, ki si pogosto nasprotujejo. Eni učijo eno o krstu, drugi drugo. Eni učijo eno o evharistiji, drugi drugo. Eni učijo eno o odrešenju, drugi drugo. Vsi pa tr-

dijo, da sledijo Svetemu pismu.

To pokaže glavni problem. Sveto pismo brez Cerkve ne prinese edinosti, ampak razpad. Ne zato, ker bi bilo Sveto pismo slabo, ampak zato, ker človek brez avtoritete hitro začne brati samega sebe v Sveto pismo. Namesto da bi se človek podredil resnici, začne resnico prilagajati svojemu občutku, svoji pameti in svojemu okusu.

Katoliška vera pa stoji na drugačem temelju. Kristus je ustanovil Cerkev, apostolom dal oblast učiti, voditi in posvečevati, Sveti Duh pa Cerkev varuje, da ne zapade v dokončno zmoto glede vere in morale. Zato imamo Sveto pismo, Sveto izročilo in učiteljstvo Cerkve. Ne kot tri različne vere, ampak kot en red, po katerem Bog varuje resnico.

Protestantizem je zato v svojem jedru upor proti temu redu. Ni samo drugačna "denominacija". Je zlom edinosti. Je trenutek, ko človek reče: Cerkev se moti, jaz bom sam razložil Božjo besedo. In od tam naprej se odpre pot v zmedo.

Katoličan mora ljubiti Sveto pismo. Mora ga brati, spoštovati in po njem živeti. Toda brati ga mora znotraj Cerkve, ki ga je prejela, varovala in razlagala skozi stoletja. Brez Cerkve Sveto pismo hitro postane orožje posameznikove samovolje. S Cerkvijo pa ostane to, kar je: živa Božja beseda, dana Božjemu ljudstvu, v varstvu Kristusove Cerkve.

Zato je sola scriptura zmota. Ne zato, ker bi preveč spoštovala Sveto pismo, ampak ker premalo spoštuje Cerkev, ki jo je ustanovil Kristus. (BV)

V ZAGOVOR PATRIARHATA

Prvovrstna in edinstvena knjiga v slovenskem prostoru, ki se loteva problematike sprevrženega družbenega in družinskega ustroja zaradi izgube in uničenja patriarhata, ki ga je nadomestil brezbožni feminizem.



Skozi zgodovino feminizma, preko pregleda katoliških možatih kreposti in vrlin, pa vse do konkretnih rešitev za uničenje feminizma in ponovno vzpostavitev patriarhata.

Scutum Fidei

Laiški apostolat za Katoliško Tradicijo v Sloveniji